

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 153/07-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. augusta 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. R. D., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody I., ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Žiline pod sp. zn. 2 To /227/2006, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. R. D. odmieta pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. júla 2007 doručená sťažnosť Ing. R. D., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody I. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal, že orgány činné v trestnom konaní v Ž. v trestnej veci vedenej proti nemu pre trestné činy, ktoré spáchal podľa § 9 ods. 2 k § 235 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a podľa § 9 ods. 2 k § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona a v 2. bode podľa § 185 ods. 1 písm. b) Trestného zákona porušili čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) tým, že nebola jednoznačne

a bez akýchkoľvek pochybností preukázaná a potvrdená taká skutočnosť, ktorá by odôvodňovala závery Okresného súdu Žilina a Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v tom, že sa jednoznačne dopustil trestného činu, z ktorého je obvinený.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podstatou námietky sťažovateľa je tvrdenie, že v jeho trestnej veci rozhodol v odvolacom konaní krajský súd na základe nedostatočne vyhodnoteného dôkazného

materiálu, čím vytvoril pochybnosti, či sa skutok, z ktorého bol obvinený stal tak, ako ho opísal prokurátor v obžalobe.

V tomto postupe krajského súdu videl sťažovateľ porušenie svojho základného práva zaručeného v čl. 46 ústavy.

Ústavný súd skúmal, či sťažovateľ mal, resp. stále má k dispozícii účinný opravný prostriedok alebo iný právny prostriedok, ktorý mu zákon účinne poskytuje na ochranu základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a na použitie ktorého je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Ústavný súd vyjadruje názor, že takýmto účinným opravným prostriedkom je v danom prípade dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok podľa § 368 a nasl. zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení zákona č. 650/2005 Z. z. účinného od 1. januára 2006 (ďalej len „Trestný poriadok“). Ústavný súd dospel k uvedenému záveru na základe príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich tento mimoriadny opravný prostriedok, a to najmä so zreteľom na okruh oprávnených osôb na jeho podanie, dôvody, prípustnosť a iné atribúty regulujúce podanie dovolania a rozhodovania o ňom (§ 368 a nasl. Trestného poriadku).

Podľa ustanovenia § 368 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať proti rozhodnutiu súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená.

Podľa ustanovenia § 369 ods. 2 Trestného poriadku právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu môže dovolaním napadnúť z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 a) generálny prokurátor proti ktorémukoľvek výroku, b) obvinený vo svoj prospech proti výroku, ktorý sa ho priamo týka.

Podľa ustanovenia § 369 ods. 5 Trestného poriadku v prospech obvineného, s jeho výslovným písomným súhlasom, môže dovolanie podať aj príbuzný obvineného v priamom pokolení, jeho súrodenec, osvojiteľ, osvojenec, manžel alebo druh. Ak je obvinený mladistvý, osoba pozbavená spôsobilosti na právne úkony alebo osoba, ktorej spôsobilosť

na právne úkony je obmedzená, môže i proti vôli obvineného za neho v jeho prospech podať dovolanie aj jeho zákonný zástupca alebo jeho obhajca.

Podľa ustanovenia § 370 ods. 2 Trestného poriadku ak sa dovolanie podáva v prospech obvineného, dovolanie sa podáva najneskôr do troch rokov od doručenia rozhodnutia súdu.

Podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g), i), j) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak sú splnené uvádzané zákonom stanovené podmienky.

Ústavný súd na základe uvedeného uzavrel, že podľa platnej právnej úpravy trestného procesu pred všeobecnými súdmi, postupov a judikatúry všeobecného súdnictva sú ich závažné procesné pochybenia (vrátane porušenia základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy) dôvodom na podanie dovolania podľa § 368 a nasl. Trestného poriadku.

V danej veci je potrebné uviesť, že označený mimoriadny opravný prostriedok ešte stále umožňuje sťažovateľovi účinne namietat' všetky závažné procesné pochybenia, a tým aj porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ústavy. Z toho vyplýva, že je to v prvom rade všeobecný súd, ktorý je oprávnený aj povinný poskytnúť ochranu základnému právu sťažovateľa nebyť odňatý zákonnému sudcovi, ktorého porušenie namieta, a nie ústavný súd v konaní o sťažnosti. Právomoc ústavného súdu je pri ochrane tohto základného práva každého účastníka konania pred všeobecným súdom iba subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (obdobne napr. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 64/02). Uplatnenie právomoci ústavného súdu pri ochrane základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy zároveň predpokladá, že všeobecné súdy neposkytnú ochranu základnému právu sťažovateľa nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci ako opravných súdov.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

Sťažnosť nespĺňa ani zákonom predpísané náležitosti. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti pre nedostatok právomoci však už ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na odstránenie nedostatkov sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2007